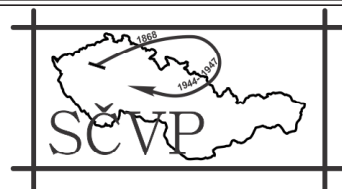

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

01/2014

ŠTASTNÝ NOVÝ ROK 2014

Vážení čtenáři, přátelé!

Dovoluji si Vás oslovit na začátku začínajícího roku, především s poděkováním za Vaši trpělivou spolupráci, shovívavost a přátelské postoje které nás, jak doufám, drží pevně pohromadě.

Dostávám od Vás stále mnoho krásných dopisů, mailů i telefonátů, ve kterých mi adresujete mnoho krásných slov, povzbuzení ale i díky za to, čím se Vám snažím připomínat Vaši bohatou historii a přinášet i nová svědectví včetně nových příběhů.

Moc si toho všeho vážím. Jenom někdy lituji toho, že nemám tu kouzelnou moc a nemožu některá ta Vaše přání a bolístky vyřešit s lehkostí tak, jako ten kouzelný pohádkový dědeček!

Jistě, že od Vás dostávám i vyjádření která mě jen nechválí. Ale i to patří k životu, zejména proto, že i já dělám lidské chyby a vím, že bez toho aby mi je dal někdo poznat bych je dělal nadále.

Chci Vám jen říci, že budu stále na Vaše ohlasy čekat s napětím. Protože dokud si nebudeme lhostejní, tak má naše činnost a snaha nějaký smysl. Proto mi klidně pište a volejte dál.

Na samý závěr bych Vám všem chtěl popřát do Nového roku 2014 hodně zdraví, štěstí a osobní spokojenosti ve Vašem životě, ve Vašich rodinách, rovněž i mnoho krásných chvil strávených ve společnosti krajanů a přátel z Volyně.

Lubomír Sazeček tajemník Předsednictva SVČP a redaktor Zpravodaje

Připomenutí

členům předsednictva CV: Dne 29. 01. 2014 se od 10:00, v hotelu Legie v Praze koná naše plánované zasedání.

Informace z regionu Litoměřice

Dne 9. 12. 2013 se konala v tomto roce poslední pravidelná schůze výboru SČVP našeho regionu.

Měla být spojena, jako vždy s tradičním již předvánočním posezením u vánočně upraveného stolu. Byli mimořádně též pozváni vzácní hosté - čestný člen PaedDr. Miroslav Moravec a předseda revizní komise CV SČVP Ing. Cinert.

Jakousi shodou zatím neznámých okolností byla naše schůzová místnost ten den ve stavu potřebných oprav a malování, s nábytkem vystěhovaným a přemístěným, takže nám bylo na recepci doporučeno přemístit se dočasně do vedlejší místnosti. Situace byla pro nás, kteří jsme přijeli dřív připravit slavnostní vánoční tabuli, velice nepřijemná

a složitá, neboť naše skříň s veškerým náčiním a zásobami na stravování byla zablokována jinými skříňemi, čili nedostupná a řešení bylo svízelné. Členové se scházeli, hosté také a my jsme složitě sháněli židličky, aby si mohli všichni někam sednout a abychom mohli pohoštění připravit. Představy krásného posezení se nám hroutily, ale nějak se to i s humorem společně zvládlo a předseda RK CV SČVP Ing. Cinert původem z Mirohoště, který s potěšením zjišťoval, že má v našem regionu řadu mirohoštských rodaček, hodnotil závěrem naši schůzi i celkovou činnost výboru velice kladně.

Pišu to tu proto, že navzdory stále omílané špatné atmosféře ve státě, na našich výborových schůzích zaznamenáváme vždy příjemnou, přátelskou náladu a chuť tvořit hodnoty k rozvoji lepšího budoucna. Jedním z bodů programu na této schůzi byla otázka uspořádání celorepublikového plesu se zaměřením pro mladší generaci. Místopředseda výboru našeho regionu krajan Miroslav Kučera přednesl detailně promyšlený návrh akce i počáteční nezbytné kroky na CV SČVP v Praze. V plánu počítá s bohatou tombolou a hlavně také s ukázkou folklorního umění angažované skupiny mladých, kde by se v tanci projevovaly také nejen erotické prvky dnešních tanečních kreačí.

Důležitým bodem programu bylo zvolit tříčlennou skupinu členů výboru pro předání daru našich členů v částce 6.000,- Kč povodní nejvíce postiženým volyňským Čechům v našem regionu. Tito postižení občané byli již předem členy výboru vyhledáni a vytipováni a přiměřené částky peněz jim budou předány ještě v předvánočním čase.

Diskusní příspěvek hosta doktora Moravce by bylo těžké pro jeho nekonvenčnost a originalitu interpretovat, ale jeho úctyhodná znalost identity Volyňáků a z toho plynoucí jeho zájem podporovat naši prestiž a zvednout naše sebevědomí skutečných vlastenců a moudrých hospodářů, nám vždy poskytnete tu potřebnou dobrou náladu.

Ráda bych ještě upozornila na skutečnost, jak se naše nové mladé členky svědomitě zapojují do všech nezbytných úkolů organizace. Když vzpomenu již dlouho působící hospodářku Janinu Bilijenkovou, pokladní Aničku Šarayovou, jednatelku Danielu Zelenkovou, kronikářku Mgr. prof. Věru Víchovou, účetní Jaroslavu Kodešovou, Dagmar Pelikusovou a Jiřinu Kolouchovou, tak máme také skvělého mladého místopředsedu - iniciátora a organizátora dobrých akcí - Miroslava Kučeru, dále předsedu ČSBS Ing. Bohatce, kteří všichni v čele s naším výborným zasloužilým předsedou Josefem Kozákem i ostatními členy tvoří úspěšný tým výboru SČVP regionu Litoměřice.

Toto jsem si dovolila prohlásit na základě znova hodnocených kladů volyňských Čechů panem doktorem Moravcem a hodnocením našeho regionu panem inženýrem Cinertem.

Věra Suchopárová

V zemi našich předků

pokračování z min. čísla

Sobotní program nás přivedl do místní základní školy v Dubně, při které funguje sdružení Stromovka. Mimo jiné aktivity vzdělává děti českému jazyku a kultuře. Takže jsme si vyslechli pár českých písní v podání ukrajinských dětí mnohdy s českými kořeny a někteří z nás si uvědomili, že ani neznají slova některých známých českých písní. Pak půdu školy navštívili i naši senátoři, kteří již přijeli na zítřejší pietní akt v Malíně. Posléze program pokračoval na zámku v Dubně, kde byla vernisáž fotografií. Slavnostní náladu pozvedla hudební část sdružení Stromovky, soubor dospělých v krojích neurčitého zařazení, za doprovodu kytary a harmoniky. Odpoledne jsme jeli do Rovna položit věnce padlým volyňským Čechům, kteří než stačili vyrazit na frontu v roce 1944 položili svůj život při bombardování města.

Pietní akt v Malíně se konal v neděli. V čele delegace z Čech byl předseda senátu Přemysl Sobotka a další významné osobnosti, včetně našich válečných veteránů (záměrně nejmenuji, nechci se nikoho dotknout, kdybych na něj náhodou zapomněla...). První část připomenutí událostí ze dne 13. července 1943 se konala na ukrajinském hřbitově. Velké množství ukrajinských návštěvníků mělo na sobě vyšívané košile dle národních vzorů a nechyběl ani početný ukrajinský soubor. Kromě projevů od různých představitelů se zpívaly hymny obou států. Proběhla i bohoslužebná část, která je nedílnou součástí takovéto události. Tato část pietního aktu byla velmi důstojná. Druhá část se odehrávala na českém hřbitově za obcí Malín. Celý program uzavřel společný oběd. Ani zde nechyběly české písně, které si každý rád zazpíval. K dobré náladě se čepovalo lucké pivo původní značky Zeman z pivovaru, který založili volyňští Češi v 19. století. Brzy však bohužel došlo.

Zde jsme se také setkali s druhou výpravou-zájezdem na Volyň, který byl zaměřen více na poznávání s tím, že neměl stabilní základnu jako my v Dubně. Zlákala mě nabídka návštěvy Zborova a Dukly, významných památných míst na zpáteční cestě. Takže jsem přesedla do tohoto autobusu, který jel delší trasu přes Slovensko. Avšak bohužel, nakonec se návštěva Zborova nekonala a to z technických důvodů, což mě naopak inspirovalo, že Zborov zůstal

otevřeným cílem do budoucna. Přenocovali jsme ve Svidníku a brzy ráno jsme navštívili památník v blízkosti těžkých bojů u Dukly, na samých hranicích s Polskem. Nedaleko u cesty se také nacházel pomník generálu Vedralu-Sázavskému, který zcela nešťastně po překročení československých hranic najel s autem na německou minu a zemřel. Pozdě odpoledne jsem byla již doma. Už dnes vím, že se těším na další návštěvu Ukrajiny, a možná i Slovenska – po stopách mých předků. *Dagmar Martinková-Maňhalová*

Naše cesta do Mirohoště pokr.

Druhý den jsme strávili v Dubně. Navštívili jsme církev, prohlédli město a hlavně navštívili okresní muzeum. Opět v muzeu část expozice věnovaná volyňským Čechům a paní průvodkyně velice pěkně mluvila o Česích. O tom jak učili Ukrajince zemědělství, řemeslům a pod., i o tom, že Ukrajinci raději chodili pracovat k českému sedlákovi než k Ukrajinci. Opravdu všude samá chvála, což hřeje u srdíčka.

Chtěli jsme ještě navštívit Počajeve, nebo Český Malín, ale bohužel čas nás tlačil a tak jsme zůstali v Dubně. Na doporučení paní Ponomarenko jsme navštívili nejlepší restauraci v Dubně, ochutnali pověstný boršč, pelmeně a ještě jedno jídlo jehož jméno jsem zapoměla a ani se nepamatuji, že by ho maminka vařila. No a potom už jsme jen nakupovali dárky pro své blízké, stále v doprovodu paní Ponomarenko. Na závěr dne nás ještě pozvala k sobě domů. K večeru na nás ještě čekala u hotelu paní Marie, která nám přinesla malé dárečky a každému knížku o Mirohošti, bohužel v ukrajinštině. Byli jsme opět velice příjemně překvapeni. A nakonec se ještě přišlo rozloučit i kamarádka Iry, která rovněž přinesla malé dárečky. Snažili jsme se jim to všem a vše oplatit, ale byli jsme opravdu zaskočení jejich vstřícností a ochotou.

Auto, pokud jsme ho nepoužívali bylo za poplatek zaparkováno na hlídaném parkovišti u hotelu. To pro ty, kteří se bojí vydat se na Ukrajinu autem, aby jim nebylo ukradeno. Jedinou černou tečkou cesty bylo setkání s policií. Manžel neteře na zpáteční cestě překročil rychlost a měl zaplatit 200 eur. Naše Ukrajinka Ira „ukecala“ policisty, strčila jim do kapsy 200 euro a mohli jsme odjet a to ještě s radou, kde si máme dávat pozor na kontroly.

Závěrem tedy! Dodržovat předpisy a není třeba se bát na Ukrajinu jet. Cesty a silnice jsou dobré. Silnice pomalu lepší než naše hrbolatá dálnice. Benzinové pumpy, alespoň po cestách kde jsme jeli my, jako u nás. A já byla opravdu spokojena, přestože jsem se velice bála všeho co s cestou souviselo. A i na hranici jsme byli odbaveni vcelku slušně, i když byrokracie a důležitost zde stále vládne. Závěrem celková spokojenost. *Jiřina Vacková Linhartová*

Václav Vokráčka (1930-1988), český fotograf z Volyně

Každý z nás je zajímavou neopakovatelnou osobností. Buď svým životním příběhem či výsledky jeho konání. Po někom zůstanou děti, po jiném dům, po spisovateli literární dílo. Václav Vokráčka našel své životní naplnění v profesi fotografa. Nebyl obyčejným fotografem – řemeslníkem, nýbrž vpravdě umělcem. Dne 29. listopadu 2013 uplynulo čtvrt století od jeho předčasného odchodu do fotografického nebe, a to je příležitost k drobné vzpomínce.

Narodil se 7. 9. 1930 českým rodičům na Volyni ve vesnici Kopče nedaleko Lucka. Na mládí prožité na Volyni často vzpomínal, především na události z doby války. Připomínal nejistoty tehdejšího života, dodávky potravin vyžadované nacistickou okupační správou, obavy z odvodů na nucené práce v Německu, časté noční návštěvy ozbrojených skupin různorodého národnostního i ideově orientovaného zaměření, ukrajinských nacionalistů (banderovců), sovětských partyzánů, příslušníků polské Zemské armády. Všichni se zbraní v ruce vyžadovali stejné, vydání potravin. Konflikty k nimž v jednotlivých případech docházelo, končily často ničením majetku, mučením a smrtí hospodáře a členů jeho rodiny.

Václav Vokráčka se jako sedmnáctiletý přestěhoval s rodiči v roce 1947 v rámci velké repatriční akce do Čech. Po krátkém pobytu v Berouně rodina přesídlila na Litoměřicko (Dol. Řepčice, Maškovičky). Mladý Václav studoval obor fotografie na Odborné fotografické škole v Děčíně, dva roky (1947-1949) byl zaměstnán jako učeň ve fotoateliéru „U Vejvlupka“ v Litoměřicích. Následovala praxe u

Krajského družstva fotografů Praha (Mělník, Praha Smíchov). Po absolvování vojenské prezenční služby (1951-1953) byl zaměstnán jako vedoucí fotooddělení Blanických strojírny ve Vlašimi. Studia završil v roce 1957 absolvováním strojírní průmyslovky.

Téhož roku (15. 10. 1957) nastoupil do zaměstnaneckého poměru ve Státním oblastním archivu v Litoměřicích. V archivu vytvořil fotografickou dílnu, zaměřil se na fotodokumentaci písemných dokumentů, vázaných knih i archivních interiérů, zdokumentoval hmotné i písemné památky. Tato tvorba, byť vyplývala z jeho pracovní náplně, nesla mnohdy pečeť uměleckého díla. Jeho práce byly použity při řadě výstav pořádaných v regionu i v odborných publikacích. Byl členem redakčních rad regionálních kulturních periodik.

Nad rámec pracovních povinností se zabýval krajinou fotografií, zamiloval si Podřipsko i České středohoří. Ve volných chvílích se vydával do krajiny, zachycoval klidná místa, zákoutí, památky a jejich detaily. Jeho působivé černobílé fotografie byly prezentovány na několika výstavách v regionu (Litoměřice, Roudnice n/L), některé se uskutečnily bohužel až po jeho smrti.

Osud mu nedopřál uskutečnit řadu záměrů – především vydání velké obrazové publikace o Podřipsku, či vydání fotografií souboru archivních dokumentů. Nezapomínal ani na Volyň. Nestihl zpracovat vlastní rodopis jako příklad osudu volyňských Čechů, i dějiny malebných Tatobit u Turnova, odkud se kdysi rod Vokráčků na Volyň vystěhoval.

Pro svou ochotu a vztah k lidem byl oblíben a vážen. Brzy, věru brzy, nás opustil. S láskou a vděčností na něho vzpomíná rodina i přátelé, kteří se s ním přišli 6. prosince 1988 rozloučit do farního kostela v Bohušovicích nad Ohří. Budiž nám útěchou, že jeho fotografie jej budou stále připomínat. Nechť není zapomenut ani volyňskými Čechy. *Jaroslav Moravec*

Z dopisů a mailů

Moštěnice, okres Ostrok, kraj Rovno

Dovolte, abych se zmínila o naší malebné vesničce ležící těsně na hranicích Rusko – Polsko.

Myslím si, že je dobré vzpomenout i na takovou malou vesničku. Po první světové válce se rozdělila Volyňská oblast, část zůstalo v Polsku a část v Rusku. A naše Moštěnice byla těsně na těchto hranicích. Byli jsme odděleni od několika českých vesnic. Dědová Hora – byla od nás vzdálená asi 2 km (5 km red.), Holoveň Česká asi 7 km (11 km red.). V obou vesnicích jsme měli příbuzné, které jsme neviděli asi 20 let. Při určování hranice les naší vesnice zůstal na ruské straně, pamatuji si, že tatínek kopal pařezy a říkal, na svůj les se dívám a nemůžu si sebrat ani větvičku. Ze začátku po rozdělení prý lidé mohli v určený den a na hranicích přes závoru si spodu pohovořit, potom i tato vymoženost byla zrušena.

Moje sestřenice mi říkala, že měli velikou třešeň a když vylezla na vršek viděla do dvora našeho strýce Josefa Tlustého - kováře. Též mi maminka vypravovala, že můj děda jezdil s jedním Ukrajincem na pole, vzal si motyku a dělal, že kope a při tom viděl na dvůr svého syna a na svoje vnoučata, hovořit spolu nemohli. Po nějaké době známý Ukrajinec sdělil našim, že u Tlustých není vidět žádný pohyb. Samozřejmě, strýc byl vyvezen na Sibiř a rodina se musela odstěhovat 70 km dále od hranic. Strýce domek byl první od hranic na Dědové Hoře. Strýc se ztratil, více jsme se o něm nic nedozvěděli.

Po utvoření hranice se do naší vesnice nastěhovali polští vojáci. Na začátku bydleli po rodinách. Později jim postavili strážnici, tak jsme tomu říkali.

Jak jsem již psala, že jsme byli malá vesnička odříznutá od dalších českých vesnic. Přesto jsme měli u nás i svoji kapelu, hasičský sbor, svoji knihovnu, ochotnický spolek, který hrával divadlo.

Český jazyk se u nás nevyučoval. Jak si to pamatuji z vypravování, chvíli tam učil český jazyk český legionář pan Matějka z Jílového u Prahy a chodil po rodinách na obědy, snad vždy jeden týden ke každé rodině. Byl to kamarád mého otce a po roce 1945 hledal mého otce v novinách Věrná stráž a po letech se kamarádi našli.

Se sestrou Marií jsme počítaly odhadem počet obyvatel v Moštěnici a vyšlo nám 220 lidí a z toho bylo 21 lidí v armádě.

My jsme se museli z Moštěnice odstěhovat, z obavy, že přijdeme o život, báli jsme se banderovců.

Mně bylo 8 let, ale přesto si na ten život moc dobře pamatuji.

Dovolím si tento článek zaslat naší redakci. Čtu ve ZPRAVODAJI o různých českých vesnicích, ale o Moštěnici nikdo nic nenapsal, ale myslím si, že Moštěnice měla specifickou polohu a i ten život tam byl tvrdší.

Sepsala jsem něco málo co si pamatuji, jmenuji se *Soňa Nováková*, nar. 1936, nejmladší (čtvrtá) dcera Filomeny Šircové, roz. Tlusté a Josefa Širce.

Tradice plesů Volyňských Čechů ožije v Litoměřicích

Region Litoměřice se v minulém roce zaměřil na jeden z nejdůležitějších úkolů nás Volyňských Čechů a to, abychom si vychovali své nástupce pro zachování všech tradic z Volyně. Je třeba, abychom se všichni zamysleli nad tím, že máme kolem sebe své členy rodin, přátel a známých, kteří obdivují naše tradice a to je třeba plně využít. Proto jsme v loňském roce uspořádali 1. setkání potomků Volyňských Čechů u nás v Litoměřicích, což mělo velký ohlas a v tom chceme pokračovat.

Jak již jsme předem informovali, chtěli bychom v letošním roce uspořádat 1. ples volyňských Čechů. A to 29. března 2014 na Kolibě v Litoměřicích.

Našemu čestnému členu panu PaedDr. Jaroslavu Moravcovi děkujeme za to, že s ohromným nasazením se věnuje historii volyňských Čechů a svým badáním především v Národním archivu vytváří databázi reemigrantů. Z jeho širokého okruhu badání nám také podal informace o tradičních plesech na Volyni, které potom pokračovaly i zde v Čechách, konkrétně na Žatecku a to od roku 1947 do roku 1951. Pozvánky, program a hodnocení těchto plesů tehdy vycházely ve Věrné stráž. Poslední 6. volyňský ples v roce 1946 organizoval pěvecký kroužek při sboru pravoslavné církve v Žatci. Od té doby již nemáme k dispozici žádné zprávy. Nedílnou součástí plesů byla vždy i tombola. To je také důvod, že chceme navázat na tyto tradice a každoročně organizovat tyto plesy. Doufáme, že se nám to podaří a hlavně potřebujeme propagaci této akce, aby se zúčastnilo co nejvíce našich členů, jejich potomků a přátel. Záštitu převzala naše předsedkyně CV SČVP paní Jaromíra Ničová Němcová, která tuto naši iniciativu velice podporuje.

Bližší informace o programu, ceně, ubytování atd. budeme průběžně informovat ve Zpravodaji na webových stránkách SČVP, na Facebooku. Těšíme se na hojnou účast. *Josef Kozák, předseda regionu Miroslav Kučera, místopředseda regionu*

Paní Věra Pelcová, rozená Vejrová

Paní Věra Pelcová se narodila v Olšance poblíž Žitoměru. V lednu to bude 11 let,co zemřela. Datum jejího narození přesně neznám mohlo to být okolo roku 1926. (11. 5. 1927 pozn. redakce)

Proč mně to přimělo vzpomenout si na paní Věru. Naše seznámení bylo ještě na Volyni v roce 1946.

Byla jsem se svoji maminkou v Ostroku na bazaru. Paní Věra pořád za námi chodila. Maminka se jí ukrajinsky zeptala, proč za námi pořád chodí. Věruška s maminkou začala hovořit česky. Prý nás dvě slyšela jak si česky povídáme a chtěla se s námi seznámit. Věruška měla dokončenou zdravotní školu jako sestřička a přidělili jí pracovat do našeho města. Nikoho tam neznala a stýskalo se jí.

Seznámila se s námi a začala chodit k nám na návštěvu. Já jsem měla sestru Slávku v jejím věku a děvčata začala spolu kamarádit. V Čechách jsme se ztratili, museli jsme se s našimi 2x přestěhovat. Věruška nám psala, ale dopis jsme nedostali a my jsme její adresu neměli.

Našli jsme se až v letech devadesátých. Byla v Praze na našem srazu a byla tam i moje nejstarší sestra Marie. Seděla u vedlejšího stolu a slyšela několikrát vyslovit příjmení Šircová. Věra přišla k tomu stolu a ptala se, proč se tam pořád Šircuje, kdo patří k tomu příjmení. Po letech jsme se našly a byly jsme rádi.

Byly jsme se sestrami několikrát v Karlových Varech na krajan-ském setkání. Při vítání mé osoby se paní Věra zmínila, že jsem z České Kamenice. Přihlásil se ke mně pan Randa, který se zde u Č.

Kamenice narodil a bylo o čem povídat.

Myslím si, že si paní Věra zaslouží si na ní vzpomenout. Hodně toho pro naše sdružení udělala. Nemůžu vyjmenovat všechny její aktivity, neznám je.

Nás pamětníků je čím dál méně, za chvíli se nebudeme mít koho zeptat na události, které se odehrály na Volyni. Ti osmdesátníci už někteří neudrží pero v ruce. Někdo nechce na ty krušné chvíle vzpomínat.

V České Kamenici dne 18. 08. 2012 Sepsala Soňa Nováková Šircová

Jmenuji se **Ludmila Fraňková**, byla bych ráda kdyby ve Zpravodaji šlo uveřejnit, že hledám rodáky s **Podhájčů** na Volyni, kteří znali rodinu **Šalamounovu** a mohli by podat nějaké informace na adresu: **Ludmila Fraňková, Třebízského, 43801 Žatec**

Rozpis schůzí 1/4 2014 – Region Litoměřice

Výborové schůze :

Ostatní akce :

13. ledna

-----

10. února

-----

10. března

15. března - výroční členská schůze

Josef Kozák Předseda regionu Litoměřice

Naši jubilanti

reg. Cheb: blahopřeje svým členům, kteří v I. čtvrtletí 2014 oslaví svá životní jubilea: **leden** 86 let Miroslav Florián z Dubin, nyní Frant. Lázně; **únor** 89 let Ludmila Mácová ze Sofievky, naše milá a starostlivá vedoucí regionu, nyní Cheb; **březen** 75 let Jaroslav Florián ze Sofievky, nyní Cheb; 86 let Jiří Máca adaptovaný Volyňák z Prahy, nyní Cheb; 82 let Slávka Machoňová z Dlouhého Pole, nyní Cheb; 85 let Emilie Tenglerová z Podlisek, nyní Těšov.

Pevně zdraví a další spokojená léta přeje za reg. Libuše Pancířová

reg. Chomutov: V **lednu** oslaví své narozeniny: 88 let Olga Sítařová z Dlouhého Pole, bytem Chomutov; 87 let Václav Janoušek z Dlouhého Pole, bytem Jirkov; 85 let Vladimír Licinberg z Dlouhého Pole, bytem Chomutov; 81 let Josef Roller z Hulče, nyní Kadaň; 70 let Halina Afitská z Kupičova, nyní Jirkov.

Hodně štěstí a zdraví do dalších let přeje

Jiřina Kačerová a Josef Roller

reg. Karlovy Vary: V **lednu** se dožívají 85 let Miroslav Randa V. Osek, nyní K. Vary; 84 let Josef Glanc z Polonného, nyní K. Vary; 82 let Marie Bouzová z Uljanovky, nyní K. Vary. *Všem hodně zdraví a spokojenosti přeje za region*

Helena Horáková

reg. Litoměřice: V **lednu** oslaví 81 let Emilie Boučková z Buršovky, bytem Úštěk; 83 let Ing. Miloslav Grindler z Mírohoště, bytem Česká Lípa; 82 let Růžena Škrabalová z Michalovky, bytem Litoměřice; 84 let Irena Časarová ze Zavidova, bytem Mělník – Mlázice; 85 let Vladimír Iránek z Malého Omelánku, bytem Polepy; 86 let Bohuslav Ludvík ze Stromovky, bytem Úštěk; 87 let Marie Stanislavská z Teremna, bytem Polepy. *Všem jubilantům srdečně přeje pevně zdraví a spokojenost*

Daniela Zelenková, jednatelka

reg. Mariánské Lázně: V **srpnu** oslavila 86 let Emilie Bařková ze Zikmundovky, nyní Velká Hleďsebe; v **prosinci** oslavila 75 let Lidie Antonjuková z Ivaniče, nyní Lázně Kynžvart; v **březnu** oslaví 80 let Anna Fürbacherová z Buderáže, nyní Konst. Lázně.

Všem vše nejlepší do Nového roku 2014 přeje

Jaroslav Juha

reg. Mohelnice: V **1/4 2014** se dožívají hezkého jubilea tito členové: 80 let Vladimír Mach z Chomoutu, bytem Libivá; 82 let Helena Mačátová z Hlinska, bytem Jakubovice a 84 let Marie Králová z Bakovců, bytem Úsov. *Do dalších let přejeme oslavencům hodně zdraví, štěstí a životní pohody, za region*

Machovská

reg. Moravskoslezský: V **lednu** oslaví 80 let Rostislav Mezenský z Moskvy, bytem Horní Benešov; 80 let Václav Šimsa z Moldavy, bytem Studénka; 82 let Jiří Kříž ze Zálesí, bytem Drahotuše; 83 let Marie Dvořáková Zběrajevská z Martinovky, bytem Krnov; 83 let Břetislav Ludvík z Chlopece, bytem Stará Ves-Bilovec; 86 let MVDr. Vladimír Samec z Dembrovky, bytem Nový Jičín; 91 let Emilie Horská z Karlovac, bytem Hladké Žitovice; 93 let Anna Čmurchálová z Pokos, bytem Krnov. *Všem jubilantům přejeme vše nejlepší, do dalších let hodně zdraví a životní pohodu.*

Za region Dr. Vladimír Samec - předs., Marie Seitlová - taj.

reg. Olomouc: V lednu oslaví 89 let paní Břetislava Václavíková z Moldavy, nyní Olomouc, naši člence do příštích let přejeme pevné zdraví a spokojenost. 80 let pan Josef Macoun z Moldavy, nyní Hněvotín u Olomouce.

Jubilantovi blahopřejeme a do příštích let přejeme hodně zdraví, štěstí a životní pohodu. Za region

Ing. Miroslav Nerad

reg. Praha: V lednu se dožívá 89 let Winter Vladimír z Prahy, bytem Praha 4; 86 let Latzelová Věra z Radotína, nyní Praha 10; 84 let Kadavá Marie z Volkova, nyní Praha 8; 83 let Mazánková Marie z Hautmontu, nyní Praha 2; 83 let Ing. Polívka Leon z Hlinsku, nyní Tábor; 81 let Holý Josef z Alexandrovky, nyní Nové Město nad Metují; 80 let Mašková Irena ze Mstěšína, nyní Teplice; 80 let Štufková Helena z Verby, nyní Příbram; 75 let Knobová Albína z Podlisky, nyní Čelákovice. *Všem těmto jubilantům přejeme hodně štěstí a zdraví do dalších let. Jménem výboru regionu*

Miluše Průšová

reg. Vyškov: V lednu se dožívá krásných 70 let Zdeňka Šimková roz. Vendolská z Martinovky, bytem Hranice.

Za region blahopřeje Václav Černý

reg. Zahraníčí: v lednu oslaví 92 let Ludmila Raicin z Petropavlovsk, nyní Berlín; v únoru oslaví 94 let Nina Dobosharevich ze Mstěšína, nyní Londýn.

Do dalších let pevné zdraví a životní pohodu přeje

M. Nečasová

reg. Žatec: V lednu oslaví 81 let Emilie Kroupová z Buderáže, nyní Žatec; 81 let Věra Moravcová z Michalovky, nyní Žatec; 82 let Božena Vávrová z Novokrajeva, nyní Plzeň; 82 let Helena Polcarová z Volkova, nyní Lipno; 83 let Marie Jirásková z Novin Českých, nyní Žatec; 83 let Evženie Štípková z Novostavců, nyní Velemyšleves; 83 let Ing. Lydie Šlehoferová ze Semidubů, nyní Plzeň; 83 let Anastazie Stropnická z Turkovičů, nyní Podbořany; 83 let Jiřina Zetková z Volkova, nyní Žatec; 85 let Evženie Michaličková ze Semidubů, nyní Žatec; 85 let Vladimír Valenta z Dorohostajů, nyní Podbořany; 86 let Alžběta Hasilová z Hubína, nyní Radičevy; 86 let MUDr. Václav Balahura z Rovna, nyní Žatec; 87 let Radislav Vodráško z Bludova, nyní Louny; 87 let Věra Ketnerová z Prahy, nyní Žatec; 88 let Antonie Řadová ze Sofievky, nyní Podbořany; 88 let Ing. Václav Petříček z Rapatova, nyní Podbořany; 89 let Václav Hajný z Novin Českých, nyní Žatec; 89 Josef Babák z Moldavy, nyní Postoloprty; 90ti krásných let se dožívá Olga Rajmová z Rovna, nyní Žatec a 95 let Taťana Zavřelová z Lucka, nyní Teplice.

Všem těmto členům hodně zdravíčka, štěstí a spokojenost do příštích let přeje za region Kamila Ondrová

----- Naše řady opustili

reg. Cheb: Dne 11. 10. 2013, v předvečer svých 87. narozenin zemřel ThDr. Jan Křivka, karlovarský arciděkan a farář pravoslavné církve ve Františkových Lázních. Rodák z volyňské Hulče, člen odbojové organizace Blaník, se jako příslušník letectva Československého armádního sboru zúčastnil osvobozování republiky. V r. 1949 byl vysvěcen a převzal duchovní správu pravoslavné církve ve Frant. Lázních, kde působil plných 64 let. Od počátku soustřeďoval kolem sebe volyňskou komunitu na Chebsku. Pohřbíval naše prarodiče i rodiče, oddával, křtil naše děti i vnuky. Jako skutečný duchovní otec byl součástí našich rodin, připraven vyslechnout, poradit, pomoci. Zakládal organizaci SČVP na Chebsku, pomáhal při návratu Čechům z Černobylu. Za všechno mu naposledy děkujeme. Ať je mu Česká země, kterou měl tak rád, lehká. Věčná paměť!
Za region Cheb

Ludmila Mácová, Vladimír Zýval

Za opožděné otištění se omlouvá redakce

reg. Litoměřice: Dne 6. 10. 2013 zemřela ve věku nedožitých 85 let paní Milena Kopecká z Kisujkalu, posledně bytem Liběšice.

Dne 5. 11. 2013 zemřela ve věku 82 let paní Věra Picurová z Mirohoště, posledně bytem Litoměřice.

Dne 25. 12. 2013 zemřela ve věku 71 let paní Jaroslava Šašková z Mirohoště, posledně bytem Most.

Upřímnou soustrast všem pozůstalým za region vyjadřuje

Daniela Zelenková, jednatelka

reg. Praha: V prosinci zemřel ve věku 76 let pan Josef Šplíchal z Prahy, poslední léta žil v DD Sedlčany.

Upřímnou soustrast pozůstalým za region vyjadřuje

M. Průšová

reg. Žatec: Dne 1. 10. 2013 zemřel ve věku 87 let Antonín Linha z Podbořan, rodák z Moskovštiny.

Dne 30. 10. 2013 zemřela ve věku 83 let Slavěna Bartošová ze Žatce, původem z Buršovky. Dne 11. 11. 2013 zemřela ve věku 86 let Antonie Pešatová z Tuchořic, původem z Omelanštiny.

Dne 12. 11. 2013 zemřel ve věku 79 let Mgr. Jiří Hubička z Vroutku, rodák ze Sofievky.

Všem zemřelým tichou vzpomínkou a pozůstalým upřímnou soustrast projevuje Kamila Ondrová

Mimo regiony: Dne 5. 1. 2014 zemřela ve věku devadesáti let v pražské Ústřední vojenské nemocnici, kam byla krátce předtím převezena, paní Natálie Gricuková Suchardová.

Prarodiče Natalie pocházeli z Moravy, odkud se vystěhovali na Volyň. Vystudovala střední školu v Lucku a pak farmaceutickou fakultu ve Lvově, necelé dva semestry. Po uzavření fakulty, po příchodu Němců, pracovala v lékárně.

Po příchodu čs. vojska na Volyň se přihlásila do čs. armády. V období bojů na Slovensku v rámci čs. armádního sboru byla vytvořena 4. brigáda, k níž byla Natalie přeřazena jako vedoucí lékárny, kterou musela i vybudovat. Pracovala jako lékárnice na brigádním obvazišti v dosahu fronty.

Přímých účastníků bojů o Dukelský průsmyk žije v Česku už asi jen tři stovky.

red.

----- Příspěvky na tisk

reg. Brno: Hvězdoslav Němec, Mnichov 670 Kč (25 EURO)

reg. Domažlice: Ing. Slavomír Lokvenc, Polžice 100 Kč

reg. Litoměřice: Olga Peřinová, Ústí n/Labem 300 Kč

reg. Praha: Irena Vaníčková, Nymburk 100 Kč; Emilie Vacková, Praha 800 Kč; Mgr. Petr Kačírek, Domašín 200 Kč

reg. Rakovník: Václav Vohralík, Mutějovice 500 Kč

reg. Šumperk: Stanislav Procházka, Šumperk 300 Kč

reg. Žatec: Marie Hofmanová Postoloprty 300 Kč; Marie Štychová Dobřany 300 Kč; MUDr. Marie Vokáčová Dobřany 300 Kč

Oprava: v čísle 10/2013 bylo chybně uvedeno jméno dárce Danuše Brožíková. Mělo být správně Danuše Brožková

Všem dárcům děkujeme!!! Marie Nečasová - hospodářka

K webu a Facebooku

Na našich internetových (webových) stránkách: <http://www.scvp.eu/literature.html> jsou opět umístěny další nové příběhy z Volyň. Jedná se, tak jako vždy, o autentická vyprávění pravých Volyňáků. Jsou to příběhy plné práce, spíše dřiny, lásky i nenávisti, utrpení i radosti. Prostě syrové životní příběhy, které si tam na Volyňi užila většina z našich volyňských přátel.

Také naše skupina na Facebooku: <https://www.facebook.com/#!/groups/114077731954780/> se pomalu rozšiřuje a nabízí i kromě běžně umístovaných krásných historických fotografií i nově zavedenou Volyňskou kuchařku, kam mohou své vlastní recepty doplňovat všichni členové skupiny, což také činí. Také řešení osobních žádostí, jako je hledání předků, informací o vesnicích jsou na denním pořádku. Aktivní je sice jen jedna menší část z 322 členů skupiny, ale to nevadí. Proto vítejte na obou místech a podělte se s námi o nové zážitky.

Ještě upozornění na novou kontaktní adresu redaktora:

Rovná 252/6, 415 01 Teplice

Upozornění! Název konta: Sdružení Čechů z Volyňe a jejich přátel, Praha č. ú.: 252001907/0300 Československá obchodní banka a.s., Poštovní spořitelna, Roztylská 1, 225 95 Praha. Dary můžete posílat na adresu hospodářky Sdružení: Marie Nečasová, Podhájek 68/V, 471 24 Mimoň, mobil: 728 351 726, mail: m.necasova@seznam.cz. Prosíme, abyste neupomínali zveřejnění dárců a darů, zveřejňujeme je až po obdržení účetního dokladu. Peněžní dary neposílejte na adresu šéfredaktora. Změny v evidenci členství, adres, přihlášky nových členů, ukončení členství a dotazy zasílejte zásadně na adresu hospodářky. Děkujeme!

Tiráž: Vydává „Sdružení Čechů z Volyňe a jejich přátel“ pro potřebu svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají autoři příspěvků. Vychází jako občasník. Šéfredaktor: Lubomír Sazeček. Příspěvky nejsou honorované, nevyžádáné rukopisy se nevracejí. Příspěvky zasílejte do konce každého měsíce na adr.: **Lubomír Sazeček, Rovná 252/6, 415 01 Teplice**, neb e-mailovou adresu: sazecek@email.cz, tel.: **Vodafone: 776 310 958, O2: 723 520 715**. Podávání zásilek povoleno Česká pošta, a.s. odštěpným závodem Praha č.j. nov. 5400/95 ze dne 8. 8. 1995. Stránky SČVP: www.scvp.eu, Stránky Sdružení vlastníků pozemků: www.vpvnvosv.cz, **Toto číslo vyšlo 11. 01. 2014**